इति। 'देवं' देवनशीलं, 'वर्हिः' प्रथमानूयाजदेवस्वरूपं वर्हिर्नामकं यदस्ति तत्, 'देवैः', अन्यैः सह, 'सुदेवं स्यात्' शोभनदीप्तिकामं स्यात्, 'वीरैः' अस्मदीयैः पुत्रैः सह, 'सुवीरं स्यात्' शोभनवीरोपेतमस्तु। 'वस्तोः' देवानां वासाय, वेद्यामाच्छादनाय च, 'वृज्येत' वर्हिर्भवेत्, 'अक्तोः' स्रुचां हविषां वा अभिव्यक्तये, 'प्रभ्रियेत' प्रकर्षेण धार्य्येत। यदेतद्वेद्यामास्तरणीयं वर्हिः तदभिमानी वर्हिर्नामकोऽनूयाजदेवः तस्माद्देवप्रसङ्गाद्दर्भवर्णनयुक्तं। अस्य वर्हिर्देवस्य प्रसादात् 'अन्यान् वर्हिष्मतः' इतरान्यागयुक्तान् पुरुषान्, 'राया' धनेन, अतिक्रम्य 'मदेम' हृष्याम। 'वसुधेयस्य' धनप्रदातुर्देवस्य, 'वसुवने' धनरक्षणाय, 'वेतु' आज्यं विपतु। 'यज' तदर्थं हे होतर्याज्यां पठ॥

अथ द्वितीयं प्रैषमाह। "देवीर्द्वारः संघाते विड्वीर्यामाञ्छिथिरा ध्रुवा देवहूतौ वत्सईमेनास्तरुण आमिमीयात्कुमारो वा नवजातो मैना अर्वा रेणुककाटः पृणग्वसुवने वसुधेयस्य वियन्तु यज" इति। 'द्वार'शब्दाभिधेयाः स्तोमूर्त्तयो द्वितीयानूयाजदेवताः, ताः 'देव्यः', 'संघाते विड्वीः' द्वाराभिमानीत्वात् कवाटद्वयमेलने दृढशक्तयः, 'यामन्' यागे निर्गमनकाले, 'शिथिराः' कवाटोद्घाटनेन शैथिल्यं प्राप्ताः, 'देवहूतौ' देवानामाह्वाने प्रवेशने वा, 'ध्रुवाः' नित्यप्रवृत्ताः, तिष्ठन्ति। 'एनाः' द्वारः, वत्सादिः 'आमिमीयात्' आगत्य प्रविशेयुः। महावकाशतया सर्व्वेषां प्रवेशं द्वारदेवता अनुमन्यन्ते, न तु कश्चिदपि तत्र प्रतिबध्यत इत्यर्थः। 'वत्सईं'